

Arrest

nr. 211 076 van 17 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, en hun kinderen X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 juni 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van respectievelijk 9 mei 2017 en 30 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van respectievelijk 9 mei 2017 en 30 mei 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor verzoekers en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 oktober 2016 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 9 mei 2017 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk voor eerste verzoekster en de kinderen. Aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 mei 2017. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.10.2016 werd ingediend door :

K., S.

nationaliteit: Armenië geboren te Erevan op (...)1976

adres: (...)

en haar meerderjarige kinderen S.A., geboren te Erevan op (...)1998, S.H., geboren te Erevan op (...)1998 en S., T., geboren te Erevan op (...)1997

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad voor vreemdelingenbetwisting schorst de weigeringbeslissing niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden daar zij een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert dat zij samen met haar gezin sedert 2011 in België verblijft, betrokkene werd het bezit gesteld van een tijdelijk verblijf, dit op basis van medische redenen van de zoon A. Doch op 07.07.2014 werd er een einde gesteld aan het verblijf. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 22.07.2014 en verblijft sindsdien illegaal in België. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid .

Het gegeven dat de oudste zoon T, lid is van de “Franse Judo federatie”, erkend werd als beloftevolle topsporter, (leg bewijs voor van de waalse sportfederatie dd. 26.08.2016 en 30.03.2017) hij kan gekwalificeerd worden voor het Europees- en wereldkampioenschap en eveneens voor de Olympische Spelen, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. T. dient in het bezit te zijn van een beroepskaart om hier aan topsport te doen. Betrokkenen dienen de aanvraag in te dienen via de geëigende weg, namelijk de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst of een land daartoe bevoegd.

Het invoeren van art 19 van het wetboek kan eveneens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De zoon van betrokkene, T, dient in het bezit te zijn van een geldig verblijfsdocument.

Betrokkene beweert dat de kinderen hier school lopen Echter, betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in tijdelijk verblijf en dat de opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat het

belangen van de kinderen geschaad zouden worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkene toont, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat zijn kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst, temeer daar, gezien de leeftijd van de kinderen, ze reeds onderwijs moet hebben genoten in het land van herkomst.

De overige aangehaalde elementen (werkberaad zou zijn, zij de Nederlandse taal aanleert en een attest van inburgering voorlegt) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 30 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, voor tweede verzoeker, aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 juni 2017. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.10.2016 werd ingediend door :

nieuwe beslissing na intrekken beslissing dd. 16.02.2017

S., A.

nationaliteit: Armenië geboren te Erevan op (...)1972

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad voor vreemdelingenbetwisting schorst de weigeringbeslissing niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden daar hij een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert dat hij samen met zijn gezin sedert 2011 in België verblijft, betrokkene werd het bezit gesteld van een tijdelijk verblijf, dit op basis van medische redenen van de zoon Aram. Doch op 07.07.2014 werd er een einde gesteld aan het verblijf. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 22.07.2014 en verblijft sindsdien illegaal in België. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid .

Het gegeven dat de oudste zoon T, lid is van de “Franse Judo federatie”, erkend werd als beloftevolle topsporter, hij kan gekwalificeerd worden voor het Europees- en wereldkampioenschap en eveneens voor de Olympische Spelen, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. T. dient in het bezit te zijn van een beroepskaart om aan topsport te doen. Betrokkene dient de aanvraag in te dienen via de geëigende weg, namelijk de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst of een land daartoe bevoegd.

Het invoeren van art 19 van het wetboek kan eveneens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De zoon van betrokkene, T, dient in het bezit te zijn van een geldig verblijfsdocument.

Betrokkene beweert dat de kinderen hier school lopen. Echter, betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in tijdelijk verblijf en dat de opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat het belangen van de kinderen geschaad zouden worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkene toont, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat zijn kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst, temeer daar, gezien de leeftijd van de kinderen, ze reeds onderwijs moet hebben genoten in het land van herkomst.

De overige aangehaalde elementen (werkbereid zou zijn, hij de Nederlandse taal aanleert en een attest van inburgering voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 9 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor eerste verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 mei 2017. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"mevrouw,

*Naam, voornaam: K., S. geboortedatum: (...)1976
geboorteplaats: Erevan
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.07.2014, betekend op 22.07.2014."

Op 9 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor elk van de kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten, aan hen ter kennis gebracht op 12 mei 2017. Dit zijn de vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"De heer

*Naam, voornaam: S., T. geboortedatum: (...)1997
geboorteplaats: Erevan
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft samen met zijn ouders geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.07.2014, aan zijn ouders betekend op 22.07.2014."

En

"De heer

Naam, voornaam: S., H. geboortedatum: (...)1998
geboorteplaats: Erevan
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft samen met zijn ouders geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.07.2014, aan zijn ouders betekend op 22.07.2014."

En

"De heer

Naam, voornaam: S., A. geboortedatum: (...)1998
geboorteplaats: Erevan
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat: o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft samen met zijn ouders geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.07.2014, aan zijn ouders betekend op 22.07.2014."

Op 30 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor tweede verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 juni 2017. Dit is de zevende bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"De heer

Naam, voornaam: S., A. geboortedatum: (...)1972

geboorteplaats: Erevan

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.07.2014, hem betekend op 22.07.2014."

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij voor elk van de verzoekers, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarenboven zijn de derde tot zevende bestreden beslissing herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten, nu aan verzoekers reeds op 22 juli 2014 een bevel werd gegeven. Deze zijn niet aangevochten zodat ze definitief en uitvoerbaar zijn.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Hierbij gaat hij eraan voorbij dat geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van

artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 3 van het EVRM. Verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

Omwille van het voorgaande wordt de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tegen de derde tot zevende bestreden beslissing verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstrueren van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Ondanks het feit dat Aram duidelijk nog bijkomende nood had aan medische behandelingen en meer bijzonder aan heelkundige ingrepen (waarvan de laatste uitgevoerd werd in 2015), weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfstitel van verzoekers op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 te verlengen.

Tegen deze beslissing dienden verzoekers een vernietigingsberoep in bij Uw Raad in augustus 2014 (CCE rolnummer 157.308).

Dit beroep is 2,5 jaar later nog steeds hangende, ondanks het verzoek per brief van verzoekers' raadsman in april 2016 om een hoorzitting vast te stellen (stuk 9).

Daar deze procedure reeds lang aansleept, beslisten verzoekers tevens een aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in te dienen, om hun situatie te regulariseren. Ze zijn tijdens de voorbije zes jaar immers volledig ingeburgerd in België: ze spreken allen vlot Nederlands, de kinderen gaan hier reeds zes jaar naar school en de ouders volgden taallessen en inburgeringscursussen, ze hebben een huis gekocht waarvoor ze een hypothecaire lening kregen, de ouders werkten toen ze in legaal verblijf waren en de oudste zoon T. werd onlangs nog officieel erkend als beloftevolle topsporter door de Brusselse Minister van Sport.

In hun regularisatieaanvraag werd het hangende 9ter beroep als eerste uitzonderlijke omstandigheid aangehaald.

De bestreden beslissingen vermelden hierover het volgende:

Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad voor vreemdelingenbetwisting schorst de weigeringbeslissing niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekers dienen, als partij in het hangende beroep, een “voortdurend en ononderbroken” belang te laten gelden bij dit beroep, zoals ze aangaven in hun regularisatieaanvraag.

Zij vrezen dit belang te verliezen, indien ze het Belgisch grondgebied zouden verlaten, zelfs gedurende een korte tijd, om hun regularisatieaanvraag te doen voor een consulaire post, en daarmee de mogelijkheid hun verblijf te regulariseren omwille van de medische zorgen die de chronische aandoening van hun zoon Aram noodzaakt.

Verzoekers hebben op grond van artikel 13 van het EVRM, samen gelezen met artikel 3 van het EVRM, recht op een effectief rechtsmiddel tegen de weigering om hun medische regularisatie te verlengen.

Verzoekers' regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaren met het bevel het grondgebied te verlaten zal leiden tot het verval van de hangende beroepsprocedure tegen de afgewezen 9ter aanvraag, eens verzoekers het land verlaten hebben. Dit zou erop neerkomen dat zij geen (effectief) rechtsmiddel kunnen doen gelden tegen deze weigeringsbeslissing, in strijd met artikel 13 EVRM, samen gelezen met artikel 3 EVRM.”

3.2 Verzoekers menen dat zij hun belang verliezen in de hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad), in verband met de weigering tot verlenging van hun medische machtiging tot verblijf, indien zij het Belgisch grondgebied verlaten. Verzoekers betogen dat zij op grond van artikel 13 van het EVRM, samen gelezen met artikel 3 van het EVRM recht hebben op een effectief rechtsmiddel tegen de weigering om hun medische regularisatie te verlengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 20 juni 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen indienden. Verzoekers werd een tijdelijke machtiging tot verblijf toegestaan. Op 7 juli 2014 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris het verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te verlengen. Tegelijk nam de gemachtigde ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienden verzoekers een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 157 308.

Waar verzoekers erop wijzen dat hun beroep tegen de weigering tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog steeds hangende is voor de Raad, merkt de Raad op dat deze beroepsprocedure geen schorsende werking heeft. Een overheidsbeslissing wordt vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van “*le privilège du préalable*”. Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad hangende is (cf. RvS 24 januari 2013, nr. 222.221). De enkele overtuiging van de verzoekers dat de akte onwettig is, stelt hen niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen. De verweerder vermocht aldus te motiveren dat het lopende beroep de weigeringsbeslissing niet schorst en evenmin een recht op verblijf opent, waardoor dit element niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid.

Verder merkt de Raad op dat verzoekers om een verlenging van de termijn van uitvoering van de bevelen om het grondgebied te verlaten kunnen vragen indien zij van oordeel zijn dat zij geen gevolg kunnen geven aan de bevelen om medische redenen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers om de verlenging van de termijn hebben verzocht.

Bovendien wijst de Raad erop dat - indien verweerder toch zou overgaan tot een gedwongen tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel alvorens de Raad zich gebogen heeft over het beroep tegen de weigering tot verlenging van de verblijfsmachtiging op grond van medische redenen - verzoekers de mogelijkheid hebben om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden tegen deze verwijderingsmaatregel en/of bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de Raad te vragen standpunt in te nemen over de schorsing in het beroep tegen de weigering tot verlenging van de verblijfsmachtiging en eerdere verwijderingsmaatregelen, waarbij de Raad, indien het beroep ontvankelijk is, de door hen aangehaalde hogere rechtsnormen zal onderzoeken. Verzoekers maken aldus niet aannemelijk dat hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel wordt ontzegd.

De Raad wijst daarbij nog op de wijzigingen die de wet van 10 april 2014 aan de procedure met betrekking tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (hierna: de UDN-procedure) heeft aangebracht. Ten gevolge van de wetswijziging van 10 april 2014 werden in artikel 39/57, § 1 van de vreemdelingenwet duidelijke beroepstermijnen opgenomen, met name vijf of tien dagen. Sinds voormelde wetswijziging voorziet de vreemdelingenwet tevens in een automatisch schorsende werking overeenkomstig artikel 39/83 van de vreemdelingenwet. Wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, behoudens akkoord van de betrokkene, zal de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde in principe pas ten vroegste tien dagen na de kennisgeving van deze maatregel kunnen overgaan tot de gedwongen verwijdering van de betrokkene. Indien de vreemdeling een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient binnen deze termijn, of een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij een reeds ingediende vordering tot schorsing, zal echter pas kunnen worden overgegaan tot zijn gedwongen verwijdering nadat de Raad deze vordering heeft verworpen. In het geval de termijn op grond van artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet van tien dagen wordt teruggebracht tot vijf dagen, zijn dezelfde regels *mutatis mutandis* van toepassing. Ook werd een nieuwe alinea aan artikel 39/82 van de vreemdelingenwet toegevoegd, die stelt dat “(d)e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken (...) een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek (doet) van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”. Voorts is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Een schending van artikel 13 van het EVRM, samen gelezen met artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9*bis* en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstrueren van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel

In hun regularisatieaanvraag deden verzoekers verschillende elementen gelden als “uitzonderlijke omstandigheden” in de zin van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Tegenpartij antwoordt erg summier op een aantal argumenten aangevoerd door verzoekers.

Tegenpartij liet echter volledig na te antwoorden op een belangrijk element dat aangehaald werd als “uitzonderlijke omstandigheid”, namelijk, de hypothecaire lening op het huis dat ze in België kochten – in de beslissingen van 23.12.2016 en nu opnieuw, in de bestreden beslissingen.

De aankoop van het huis vond plaats op 24.2.2014, terwijl het gezin tot verblijf gemachtigd was (stuk 16). Er werd een hypothecaire lening aangegaan (stuk 17).

In hun aanvraag gaven verzoekers aan dat het in hun belang, evenals in het belang van de maatschappij is dat verzoekers de lening kunnen blijven afbetalen.

Hoewel artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 niet vereisen dat het bestuur ieder aangevoerd argument door een aanvrager in exentso beantwoordt, dient op zijn minst te blijken uit de motivatie waarom de argumenten niet aanvaard werden, zoals geoordeeld werd door de Raad van State in het arrest 113.182 van 4.12.2002.

Uit de voorliggende bestreden beslissingen blijkt uit niets waarom de hypothecaire lening van verzoekers niet als een "uitzonderlijke omstandigheid" zou kunnen aangenomen worden. Tegenpartij verwijst hier immers niet naar.

Er kan nochtans rederlijkwijs aangenomen worden dat de hypothecaire lening een uitzonderlijke omstandigheid vormt die verzoekers belemmert om naar Armenië terug te keren.

Zo oordeelde Uw Raad in een gelijkaardige zaak betreffende de weigering van een 9bis aanvraag van een gezin met drie kinderen het volgende (arrest 165.752 van 13.4.2016):

"Aangaande de hypothecaire lening en de problemen bij afbetaling indien zij voor onbepaalde tijd moeten terugkeren naar Bosnië en Kroatië meent de Raad dat verzoekers ook een punt 9 hebben als zij aanstippen dat zij dit huis kochten op een ogenblik dat zij in legaal verblijf zich op het grondgebied bevonden.

[...]

Het feit dat zowel de gemachtigde in de bestreden beslissing als verweerder in de nota stellen dat niet is aangetoond dat verzoekers niet hebben aangetoond dat zij geen inkomsten kunnen verwerven in het herkomstland, doet geen afbreuk aan de dwingende verplichtingen die voortvloeien uit de hypothecaire lening en verzoekers maken aannemelijk dat het bijzonder moeilijk is hieraan te blijven voldoen bij de verplichting tot het indienen van de aanvraag in het herkomstland."

Door te beslissen dat de aanvraag onontvankelijk is zonder daarbij een mogelijke ontvankelijkheidsgrond aangebracht door verzoekers te onderzoeken, wordt artikel 9bis samen gelezen met artikel 62 van de wet van 15.12.1980 geschonden, alsook artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissingen vermelden het volgende:

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden daar zij een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert dat zij samen met haar gezin sedert 2011 in België verblijft, betrokkene werd het bezit gesteld van een tijdelijk verblijf, dit op basis van medische redenen van de zoon Aram. Doch op 07.07.2014 werd er een einde gesteld aan het verblijf. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 22.07.2014 en verblijft sindsdien illegaal in België. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid .

Voorgaande overweging berust op een foutieve lezing van de aanvraag van verzoekers.

Verzoekers wierpen immers niet op dat hun langdurig verblijf in België als uitzonderlijke omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 dient beschouwd te worden.

Zij lieten daarentegen een reeks specifieke elementen gelden, die hier noodzakelijkerwijs aan gelinkt zijn, doch elk voor zich niet te reduceren zijn tot "hun langdurig verblijf in België", namelijk:

- De oudste zoon T. is judoka en werd officieel erkend als beloftevolle topsporter door de Brusselse Minister van Sport. Daardoor kan hij gekwalificeerd worden voor Europese en wereldkampioenschappen waar hij België zou vertegenwoordigen. Zijn topsporterscarrière vereist dagelijkse training met zijn judoclub (stukken 16, 20 en 21);*
- De drie kinderen lopen sinds 2011 school in België. Alle drie de kinderen zijn ingeschreven voor het schooljaar 2016-2017 (stuk 22);*
- De aankoop van een huis in België en de hypothecaire lening daarop (stukken 18 en 19);*
- Beide ouders werkten zolang zij daar recht op hadden;*
- Beide ouders volgden verschillende cursussen Nederlands en een inburgeringscursus.*

Deze elementen werden duidelijk uiteengezet in de begeleidende brief bij hun aanvraag (stuk 11). Verscheidene documenten die dit bewijzen werden daarbij neergelegd.

Door te stellen dat verzoekers hun lange verblijf in België zonder meer als uitzonderlijke omstandigheid beschouwen, schendt de betrokken beslissing artikel 9bis samen gelezen met artikel 62 van de wet van 15.12.1980, artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Derde onderdeel

De overweging overgenomen uit de bestreden beslissingen onder het tweede onderdeel geeft bovendien een verdraaide weergave van de feiten.

Tegenpartij vermeldt immers louter dat op 7.7.2014 een einde werd gesteld aan het verblijf van verzoekers. Vervolgens wordt hen verweten dat zij hun illegale verblijfssituatie sindsdien in stand hebben gehouden, door het Belgisch grondgebied niet te verlaten.

Echter, daarbij wordt ten eerste volledig over het hoofd gezien dat verzoekers al het mogelijke deden om hun situatie sindsdien te regulariseren. In de eerste plaats door het indienen van een beroep tegen de weigering om hun medische regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 te verlengen. In de tweede plaats, gelet op het feit dat een beslissing over dit beroep reeds 2,5 jaar uitblijft, door een regularisatieaanvraag in te dienen op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 die aanleiding gaf tot de bestreden beslissing.

De motivering opgenomen in de bestreden beslissingen schendt daarmee artikel 9bis samen gelezen met artikel 62 van de wet van 15.12.1980, artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.4 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Ter adstrueren van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Nadat de eerste onontvankelijkheidsbeslissingen ingetrokken werden, respectievelijk op 16.2.2017 en 17.2.2017, wachtten verzoekers een nieuwe beslissing af. Ze bleven echter niet bij de pakken zitten en traden proactief op om hun dossier te actualiseren en op te volgen. Op 10.4.2017 faxte hun raadsman nieuwe stukken (stuk 16) en op 9.5.2017 nam hij telefonisch contact op met tegenpartij. Tijdens dit telefoongesprek zei tegenpartij dat een nieuwe beslissing nog wel een tijdje kon uitblijven, daar ze nog op bijkomende informatie wachtten, zonder daarbij te willen verduidelijken welke informatie dit betrof.

Tegen alle verwachtingen in nam tegenpartij diezelfde dag nog een nieuwe beslissing t.a.v. Mevrouw K. en de drie kinderen, die – opnieuw tegen alle verwachting in identiek is aan de vorige beslissingen die ingetrokken werden, op enkele minimale – en daardoor verwaarloosbare – verschillen na.

Op 30.5.2017 werd een beslissing genomen t.a.v. A. S., die volledig identiek is aan de voorgaande beslissing.

Het nemen van identiek dezelfde beslissingen is niet alleen geheel verwonderlijk, maar bovenal in strijd met het rechtszekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, twee algemene beginselen van behoorlijk bestuur die tegenpartij dient te eerbiedigen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag (RvV 183.618 van 9.3.2017). Anders gezegd dient het recht voorzienbaar en toegankelijk te zijn zodat rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 166.563 van 11.1.2007).

Het vertrouwensbeginsel houdt op zijn beurt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 93.104 van 6.2.2001 en RvS 190.792 van 25.2.2009). Het door het bestuur bij de rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen moeten zo mogelijk gehonoreerd worden (RvS 189.168 van 23.12.2008).

Door de eerste beslissingen in te trekken, nadat zij hiertegen een beroep ingediend hadden bij uw Raad, werd het rechtmatig vertrouwen gewekt bij verzoekers dat tegenpartij een nieuwe – en dus aangepaste – beslissing zou nemen. Dit is immers de vaste gang van zaken in dergelijk geval. Door enkele maanden later simpelweg identiek dezelfde beslissing te nemen is het rechtszekerheidsbeginsel, alsook het vertrouwensbeginsel geschonden.

De schending van beide beginselen staat a fortiori vast, gelet op het feit dat tegenpartij ondertussen kennis had van de middelen hierboven ontwikkeld, aangezien deze eveneens opgenomen waren in het verzoekschrift tegen de eerste onontvankelijkheidsbeslissingen dat aan tegenpartij gecommuniceerd werd.

Tenslotte is ook het feit dat tegenpartij op 9.5.2017 aan verzoekers' raadsman antwoordt dat een beslissing nog een tijd zal uitblijven omdat op bijkomende informatie gewacht wordt en dezelfde dag toch nog een beslissing neemt, waarin geen nieuwe informatie opgenomen is, tevens kennelijk in strijd het rechtszekerheidsbeginsel, alsook het vertrouwensbeginsel."

3.5 Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van de formele motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat de bestreden bevelen elk worden gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zijnde het verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde geeft voor elke verzoek(st)er tevens aan dat hij of zij niet in het bezit is van een geldig visum. De bestreden bevelen vermelden dan ook de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissingen ten grondslag liggen. Verzoekers betwisten deze overwegingen niet en evenmin tonen zij aan dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel ten aanzien van de bestreden bevelen worden geschonden.

Het tweede en derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond voor wat de bestreden bevelen betreft.

Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, werd nagegaan of verzoekers buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die hen zouden toelaten om hun aanvraag in te dienen in België, als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat dit niet het geval was en verklaarde voornoemde aanvraag dan ook onontvankelijk door middel van de eerste en de tweede bestreden beslissing.

Verzoekers wijzen in het eerste onderdeel van het tweede middel erop dat zij hun hypothecaire lening voor de aankoop van hun huis op 24 februari 2014 hebben aangehaald als uitzonderlijke omstandigheid. Verzoekers stellen dat uit niets in de bestreden beslissingen blijkt waarom de hypothecaire lening niet als een uitzonderlijke omstandigheid kan worden aangenomen.

3.6 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

"(...) In antwoord op verzoekers concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betref, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in, los van de vraag of verzoekers over de nodige identiteitsdocumenten beschikken, wat in casu niet wordt betwist:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing bekritiseert omdat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet gemotiveerd heeft over de hypothecaire lening die verzoekers hebben afgesloten op hun woning.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft niet expliciet over de hypothecaire lening gemotiveerd, evenwel heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk bepaald dat de overige elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dienaangaande benadrukt verweerder dat verzoekers een woning met hypothecaire lening hebben gekocht, terwijl verzoekers nooit een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur hebben gehad en het verblijf aldus een precair karakter had. Tevens is het niet onoverkomelijk deze hypothecaire lening af te betalen in het land van herkomst.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.(...)”

3.7 Verweerder betwist in zijn nota niet dat niet werd geantwoord op het element van de hypothecaire lening, waar hij stelt dat de gemachtigde “*niet expliciet over de hypothecaire lening (heeft) gemotiveerd*”. Waar verweerder verwijst naar het motief dat de “*overige elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend*” gaat hij voorbij aan de opsomming van die ‘overige elementen’ in de bestreden beslissing, met name dat zij werkbereid zouden zijn, de Nederlandse taal aanleren en een attest van inburgering voorleggen. In deze opsomming van de ‘overige elementen’ wordt bijgevolg niet verwezen naar het in de aanvraag aangehaalde element van de hypothecaire lening die is aangegaan voor de aankoop van een huis.

Met het standpunt dat verzoekers de woning met hypothecaire lening hebben gekocht tijdens hun precair verblijf en dat het niet onoverkomelijk is deze lening af te betalen in het land van herkomst, geeft verweerder in de nota een *post factum* motivering aan de eerste en tweede bestreden beslissing, die echter niet van aard is het motiveringsgebrek in de bestreden beslissingen zelf te herstellen.

Aldus werd niet geantwoord op de door de verzoekers aangevoerde buitengewone omstandigheid in verband met de hypothecaire lening, zodat een schending van de formele motiveringsplicht ex artikel 62 *iuncto* artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is in die mate gegrond voor wat de eerste en tweede bestreden beslissing betreft.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het tweede middel en van het derde middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden van de eerste en tweede bestreden beslissing dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de derde tot en met de zevende bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van respectievelijk 9 mei 2017 en 30 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing inzake de in artikel 1 vermelde bestreden beslissingen is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen, wat de bestreden bevelen betreft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN